

A Fővárosi Ítéltábla a Bajusz Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Bajusz Tamás ügyvéd) által képviselt ... (...) felperesnek dr. Bethlen Dávid ügyvéd (...) által képviselt alperes neve(alperes címe.) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. március 13. napján meghozott 29.G.40.455/2012/138. számú ítélete ellen az alperes részéről 139. és 141. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja; mellőzi az alperes eljárási illeték fizetésére kötelezését; a felperest az alperes felé terhelő perköltséget 293.102 (Kettőszázkilencvenháromezer-százkettyő) forintról 1.066.870 (Egymillió-hatvanhatezer-nyolcszázhetven) forintra, a Magyar Állam felé részéről fizetendő eljárási illetéket 1.125.000 (Egymillió-egyszázhuszonötözezer) forintról 1.500.000 (Egymillió-öttszázezer) forintra felemeli.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (Egyszázezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 536.000 (Ötszázharminchatezer) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetének – melyben a jogelődjének az alperessel 2010. november 18-án létesített építési szerződése alapján történt kivitelezés befejezésére 2012. február 29-én megkötött megállapodás IV.3. pontjában az alperes részéről kifizetni vállalt pótteljesítési díjként bruttó 13.400.000 forintra; a vállalkozási szerződés teljesítése során végzett pótmunka bruttó 3.868.788 forint díjára; az építési terület őrzésének bruttó 2.304.288 forint díjára, és ezek járulékaik megfizetésére támasztott igényt – részben helyt adva kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.700.000 forintot, ezen összeg után 2012. július 1-jétől 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt mértékű késedelmi kamatát, 2013. július 1. napjától a kifizetésig járó késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8%-kal növelt mértékű késedelmi kamatát; az ezt meghaladó keresetet elutasította; kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 293.102 forint perköltséget, valamint a felperest

1.125.000 forint, az alperest 375.000 forint eljárási illeték külön felhívásra, állam javára történő megfizetésére kötelezte.

A keresetnek helyt adó ítéleti rendelkezés tényállásában rögzítette, hogy az alperes és a felperes jogelődje között 2010. november 18-án az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 389. §-a és 402. §-a szerint minősülő építési szerződés jött létre a ... szám alatti nappali melegedő építőmesteri munkálatai teljes körű elvégzésére átalánydíj ellenében.

A 2010 decemberében megkezdett, többszöri tervmódosítást, többlet- és pótmunkavégzést igénylő kivitelezés során a felek között a pótmunkadíj elszámolása tekintetében vita keletkezett – a felperes jogelődje a kivitelezést felfüggesztette, és annak – a tervtől eltérő kivitelezés folytán – a hatósági leállítására is sor került 2012. február 24-én, ezt követően további munkavégzésre nem volt.

2012. február 29-én a felperes jogelődje és az alperes – az elszámolási vita lezárása és a kivitelezés befejezése érdekében, többszöri egyeztetést követően – megállapodást kötöttek; a IV.1. pontban rögzítették, hogy a megrendelő befogadja és 2012. március 2-ig kifizeti a vállalkozó bruttó 4.200.000 forint összegű, korábban teljesített pótmunka ellenértékére vonatkozó számláját; a IV.2. pont szerint a végszámlát a műszaki átadás-átvételi eljárás sikeres lezárásakor befogadja; a IV.3. pont szerint a megrendelő által elismert 13.400.000 forint pótl- és többlet teljesítés ellenértékéből – a fenti pontok kölcsönös teljesítését követően – a megrendelő bruttó 6.700.000 forintot 2012. június 30-ig átutal.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesi jogelőd azon magatartása, hogy szerződésszegésre hivatkozással az építkezést nem folytatta, a megállapodás felmondásának minősül, melyet az alperes – a szerződésszegés tényét vitatva – elfogadott, a szerződés a jövőre nézve megszűnt, a feleknek a már teljesített szolgáltatásokkal el kellett számolniuk.

A pótmunkavégzést szabályozó rPtk. 403. § (4) bekezdése, valamint a 191/2009. (IX. 15.) Korm. rendelet (Rendelet) 2. § f) és e) pontjai, 3. § (7) bekezdése felhívásával kifejtette, a perben a felperesnek kellett igazolnia, hogy az alperes írásban megrendelte a pótmunkákat és azokat a jogelődje elvégezte, illetve alátámasztani tartozott azok díját is. Az igazságügyi szakértő 40. sorszám alatti szakvéleménye, valamint az alperes műszaki ellenőrének 2011. március 23-i állásfoglalása alapján arra vont le következtetést, hogy a pótmunkák szükségességének oka az alperes érdekkörében merült fel, a műszaki ellenőr szerint a tervezők folyamatos tervszállítási késedelemben voltak, az igazságügyi szakértő szerint a beruházás nem volt kellően előkészítve, hiányos dokumentációkból történt a tendereztetés. Ugyanakkor a perben a felperes azt nem igazolta, hogy az általa hivatkozott pótmunkákat az alperes írásban megrendelte, az alperes a 2012. február 29-i megállapodás megkötésével azt elfogadta, hogy a jogelőd által végzett pótmunkákra 4.200.000 forintot előzetes írásbeli megrendelés nélkül is kifizet. ... műszaki ellenőr tanúvallomása is azt támasztotta alá, hogy az alperes 4.200.000 forint összegű pótmunkát fogadott el utólag, melynek a 2012. március 2-i kifizetését a lefolytatott bizonyítás eredménye kétségmentesen alátámasztotta. Az igazságügyi szakértő a rendelkezésére álló adatok alapján azt nem tudta megállapítani, hogy milyen pótmunkák szolgáltak a 4.200.000 forint kifizetésének az alapjául, a pontos műszaki tartalmat a felek a helyszíni szemle során nem tudták megmondani, ugyanakkor egyetértettek abban, hogy a felperes által táblázatban összefoglalt és a műszaki ellenőr részéről a 15. sorszámú alperesi előkészítő iratban véleményezett tételek korábban nem kerültek elszámolásra. Az igazságügyi szakértő a 40. és 61. sorszámú szakvéleményében, valamint a 69. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített meghallgatása során akként nyilatkozott, a 4.200.000 forintot úgy vette figyelembe, mint korábban elszámolt, nem vitatott pótmunka díját, és ezen felül állapított meg bruttó 3.868.788 forint értékű, műszaki szempontból pótmunkának minősülő munkavégzést. A felperes nem igazolta, hogy az alperes ezen pótmunkákat a jogelődjétől megrendelte volna, ebből következően a 2012. február 29-i megállapodásból kellett kiindulni, mely szerint a keresettel követelt 13.400.000 forintból az alperes csak 6.700.000 forint kifizetésére köteles. Az elsőfokú bíróság a megállapodást értelmezve arra az álláspontra helyezkedett, az alperes azt vállalta, hogy

megfizet a már elvégzett és a felek által közösen elfogadott pót- és többletmunkák ellenértékéért a 4.200.000 forinton túl további 6.700.000 forintot 2012. június 30-ig, így ezen összegre a felperes jogszerűen tartott igényt, annak ellenére, hogy jogelődje a megállapodás IV.2. pontja szerinti végszámlát nem állította ki, mivel nem fejezte be a kivitelezést. Ennek okai azonban az alperesi oldalon felmerülő szervezési problémák voltak, a kivitelezés során csúszások merültek fel; a 40. sorszám alatti szakértői vélemény szerint a késedelmek a beruházás nem megfelelő előkészítésével összefüggésben következtek be. A felperes nem tudta megjelölni, hogy a 13.400.000 forint követeléséből mennyi a pót- és többletmunka értéke, az átalánydíjas megállapodásra tekintettel többletmunkavégzés címén viszont díj nem is illette meg, követeléssel csak a 2012. február 29-i megállapodás alapján léphetett fel. Az ezen megállapodásban megjelölt 6.700.000 forint a felek részéről meg nem jelölt pót- és többletmunkák értékét takarta, melyben feltehetően szerepelnek az igazságügyi szakértő által műszakilag indokoltnak tartott, alperes által tételelesen el nem ismert pótmunkák is.

Mindezek alapján arra vont le következtést, hogy nem megalapozott a felperes 3.868.788 forint követelése, továbbá a 13.400.000 forintból a 6.700.000 forintot meghaladó rész.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte elsődlegesen a megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az 1952. évi III. törvény (rPp.) 215. §-ába ütközően járt el, a marasztalásra vonatkozó döntése ugyanis nem áll összhangban a kereseti kérelemmel, a felperes egyetlen beadványában sem hivatkozott a szerződés felmondása folytán részére járó díjra, a felek közötti megállapodás alapján 6.700.000 forint kifizetését nem kérte, így a döntés az érvényesített jogon történt meg nem engedett túlterjeszkedés eredménye.

Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem tett maradéktalanul eleget a rPp. 221. §-ában előírt indokolási kötelezettségének, a határozat ugyan hosszan rögzíti az ügyben feltárt tényállást, a jogi indokolásban azonban csupán röviden, azzal indokolja a kifizetés jogszerűségét, hogy a felperes jogelődje elállt a szerződéstől, ezért jár a munka befejezésének az esetére megállapított összeg.

Ezen megállapítás érdemben sem helytálló, a 2012. február 29-i okiratban foglaltak téves értelmezésén alapul. A megállapodás nem rendezte a szerződés megszűnésének az esetét, utóbbit a vállalkozási szerződés tartalmazta, mely a megállapodásra nem irányadó. A rPtk. 205. § (1) és (2) bekezdései figyelembevételével a felek nem állapodtak meg abban, hogy a 2012. február 29-én aláírt megállapodás alapján az alperesnek akkor is díjat kell fizetnie, ha az építkezés nem fejeződik be. A megállapodás ezen értelmezése nem felel meg a rPtk. 207. §-ában foglaltaknak, és figyelmen kívül hagyja ... tanú e körben tett vallomását. A szerződő feleknek soha nem irányult az akarata arra, hogy a vállalkozási szerződés felmondása esetén a törvény által elő nem írt díjazásban részesüljön a felperes jogelődje.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság az ítéletével meg nem engedett értelmezést kívánt adni a 2012. február 29-i megállapodásnak, ugyanakkor azt helyesen állapította meg, hogy a felperesi jogelőd nem tett eleget a kötelezettségeinek, a pótmunka szükségességét nem közölte időben, így azok megrendeléséről az alperes nem is tudott dönten. A pótmunka körében kialakult vita eredményeként 4.200.000 forintban határozták meg az elismert pótmunkadíjat, melynek kifizetése rendben megtörtént. A 6.700.000 forint megtérítését az alperes arra az esetre vállalta, ha a felperes jogelődje a munkát szerződés szerint, hiány- és hibamentesen elvégzi. A megállapodás IV.3. pontja egyértelműen visszautal a megelőző pontok teljesülésének a szükségességére, arra, hogy csak az azokban foglaltak teljesülése esetén teljesít a vállalkozónak. A per adataiból egyértelmű, hogy a vállalkozó nem fejezte be a munkálatokat – arra más kivitelező bevonásával került sor – nem teljesítette a megállapodásban vállaltakat, így nem jár a 6.700.000 forint, az csak az építkezés befejezése esetén lenne alperesi tartozás. A megállapodás nyelvtani értelmezéséből egyértelműen az következik, hogy a 6.700.000 forint kifizetése feltételhez kötött, ezen előadását igazolta ... tanú, aki

az okirat megszerkesztésénél jelenlévőként egyértelműen elmondta, a felek akarata az volt, hogy ezen összeget a vállalkozó sikerdíjként, a munka befejezését és műszaki átadását követően kapja meg.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az ítélet helybenhagyását arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta és a bizonyítás eredményét megfelelően értékelte.

A Fővárosi Ítéltábla a rPp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően a jogorvoslati eljárás során nem bírálta felül az elsőfokú bíróságnak a kereset 6.700.000 forint és járulékai követelést meghaladó elutasító ítéleti rendelkezése helytállóságát, figyelemmel arra, hogy a határozat e körben a rPp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett.

Az alperes fellebbezése érdemben alapos.

Az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabálysértés nélkül meghozott ítéletében a tényállást a fellebbezéssel érintett körben a jogvita elbírálásához kellően feltárta, a kereset részbeni megalapozottságára abból levont jogi következtetése azonban téves.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla a rPp. 221. § (1) bekezdésének és a rPp. 215. §-ának a megsértésére vonatkozó fellebbezési érvelést.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróság a rPp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének – a határozat valamennyi kötelező tartalmi elemére kitérve – eleget tett, megállapította mind az esemény, mind a pertörténeti tényállást, az utóbbi körében rögzítette a keresetet és az érdemi ellenkérelmet, a jogi indokolásban pedig megjelölte a keresetnek helytadás okát, így hatályon kívül helyezésre alapot adó mulasztás nem áll fenn.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy az indokolási kötelezettség megsértése az 1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 1. pontjában foglaltakkal összhangban akkor minősül lényegesnek, ha az elsőfokú bíróság ezen mulasztása a per érdemi eldöntésére kiható és a másodfokú eljárásban sem orvosolható. Amennyiben az elsőfokú bíróság keresetnek helyt adó ítéleti döntése helytálló lenne, a jogi indokolás kifogásolt hiányossága a határozat indokolásának a kiegészítésével egyébként is pótolható lenne, mindebből következően a rPp. 252. § (2) bekezdése szerinti lényeges, a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárásjogi szabálysértés nem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság a határozat pertörténeti tényállásában a felperes keresetváltoztatásának – 82. sorszámú irat, melyben foglaltakat röviddel a tárgyalás berekesztését megelőzően a 133. sorszámon benyújtott előkészítő iratában változatlanul fenntartott – megfelelően rögzítette a valós tárgyi keresethalmazat részeként azt, hogy a felperes a jogelődje és az alperes közötti, 2012. február 29-i megállapodás IV.3. pontjában foglaltak teljesítését követelve 13.400.000 forint és késedelmi kamata megfizetésére támasztott igényt. Az ezen követelésnek csak részben, 6.700.000 forint és járulékai erejéig történő ítéleti helytadás nem minősül a kereseti kérelmen való túlterjeszkedésnek, utóbbi akkor állna fenn, ha az előterjesztett igényt összegszerűen meghaladó marasztalásra vonatkozó döntés meghozatalára került volna sor.

A Fővárosi Ítéltábla eljárásjogi szabálysértés hiányában az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül az alábbiak szerint.

A fellebbezéssel érintett kereseti kérelem elbírálása körében – tekintve, hogy annak a felperes által

előadott tényalapja az, hogy jogelődje felé a 2012. február 29-i megállapodás IV.3. pontjában az alperes a részéről elismerten elvégzett kivitelezés ellenértékeként fizetési kötelezettséget vállalt, melynek nem tett eleget, az alperes védekezése pedig arra alapított, hogy ezen kötelezettségvállalás feltételhez volt kötve, mely nem teljesült – elsődlegesen a vitás szerződéses tartalom értelmezése volt szükséges.

A 2012. február 29-i okirat aláírásakor jelen volt személyek tanúkenti meghallgatásának az eredménye abban kétségmentes, hogy a felperes jogelődje és az alperes közötti vállalkozási jogviszonyhoz kapcsolódóan kialakult elszámolási vita lezárását, a felfüggesztett kivitelezés folytatását, az építkezés befejezését célozta a megállapodás, így a követelés alapjául szolgáló IV.3. pontban foglaltakat az alapszerződéssel összefüggésben, szövegkörnyezetében a megállapodás egyéb rendelkezéseivel együtt kell értelmezni a rPtk. 207. § (1) bekezdése alkalmazásával.

A felperes jogelődje és az alperes között a rPtk. 402. § (1) bekezdése szerint minősülő, átalányáron történő díjazást kikötő építési szerződés jött létre, az utóbbira vonatkozó szabályozás szerint a vállalkozó csak a pótmunka – mely az utólag megrendelt, a tervmódosítás folytán felmerült, illetve a tervben nem szereplő azon műszakilag szükséges munka, amely nélkül a létesítmény rendeltetésszerűen nem használható – ellenértékére tarthat igényt, a többletmunka – mely a rPtk. 403. § (4) bekezdése szerint a tervben szereplő, de a költségvetésből hiányzó vagy abban nem megfelelő mennyiségben feltüntetett munka – díjnak a felszámítására főszabályként nincs mód, ezen munkavégzés szükségességének a felmerülte a vállalkozó kockázata.

A fenti jogi szabályozással összhangban rendelkeztek a szerződő felek a 2010. november 18-án kelt vállalkozási szerződés 8. és 31. pontjaiban, a felperes jogelődje tehát mind a szerződésük, mind a jogszabályi rendelkezések alapján külön díjazás ellenében pótmunka végzésre volt jogosult.

Az a körülmény, hogy a megállapodás IV.3. pontjában rögzített „...pót- és többlet teljesítés” ellenértéke alatt a szerződő felek pót- és többletmunka vagy csak az utóbbi díját és azt is sikerdíjként értették-e, a tanúk e körbeni eltérő vallomása miatt nem volt kétségmentesen megállapítható, ennek azonban a vitatott rendelkezés egészének azon egyértelmű nyelvtani jelentése folytán nincs jelentősége, hogy a kifizetés – a jogcímétől függetlenül – a IV.1. és IV.2. pontokban meghatározott feltételek együttes teljesüléséhez volt kötött, melyek közül csak a IV.1. pontban foglaltak teljesültek.

Az ítélet indokolása elleni felperesi fellebbezés, vagy csatlakozó fellebbezés hiányában a jogorvoslati eljárásban vitásnak nem tekinthető, hogy az alperes a megállapodás IV.1. pontjában megszabott rendben 4.200.000 forint pótmunka díjat kifizetett, szerződésszegés tehát e körben nem terheli.

Nem vitás peradat az, hogy a felperes jogelődje a kivitelezés tárgyát képező épület fennmaradási engedélye jogerőre emelkedését követő 60 napon belül nem, illetve a későbbiekben sem végezte el a megállapodás II.1.1.2. pontjában rögzített munkákat, a félbehagyott kivitelezést nem folytatta, az alperes a befejezéshez más vállalkozó közreműködését vette igénybe, így a IV.2. pontban foglaltak sem teljesülhettek, végszámla kiállítása és befogadása, illetve kiegyenlítése közöttük fel sem merülhetett.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a megállapodás IV.3. pontjában rögzített alperesi vállalás feltételhez kötése a rPtk. 228. § (1) bekezdésében foglaltak analóg alkalmazásának a szükségességét veti fel, mely a szerződésekre vonatkozó diszpozitív szabályok egyikeként lehetővé teszi, hogy a szerződés hatályának beálltát a felek feltétel bekövetkeztéhez kössék. A rPtk. 228. § (1) bekezdése szerint, ha a felek a szerződés hatályának beálltát bizonytalan jövőbeni eseménytől tették függővé (felfüggesztő feltétel) a szerződés hatálya e feltétel bekövetkeztével áll be. A feltétel

meghatározásának korlátja a rPtk. 228. § (3) bekezdése szerint az, hogy az érthetetlen, ellentmondó, jogellenes vagy lehetetlen feltétel semmis; az ilyen feltétellel kötött szerződésre a részleges érvénytelenség szabályait (239. §) kell alkalmazni.

A rPtk. 228. § (1) bekezdésének az alkalmazásához fűződő egységes bírói gyakorlat értelmében a felfüggesztő feltétel csak olyan jövőbeli esemény lehet, amely a felek akaratától, tevékenységétől független, abból következően, hogy a rPtk. 229. § (2) bekezdése szerint a feltétel bekövetkeztére vagy megghiúsulására nem alapíthat jogot az, aki azt felróhatóan maga idézte elő.

A megállapodás IV.1. és IV.2. pontjai az alperes akaratától függően bekövetkező jövőbeni bizonytalan cselekményt nevesítenek, a IV.2. pont előfeltétele a felperesi jogelőd akarata által befolyásolhatóan megvalósuló munkavégzés, a létesítmény műszaki átadás-átvételére vezető megtörténés. Erre tekintettel a rPtk. 228. § (1) bekezdése analógiaként és annyiban alkalmazható, hogy a felek a szerződési szabadság polgári jogban érvényesülő, egyedül a rPtk. 200. § (1) bekezdése által korlátozott rendelkezési elvére figyelemmel nem voltak elzárva attól, hogy a jogvitássá vált alapjogviszonyuk lezárását célzó megállapodásukban az egymással szemben támasztott igények kölcsönös teljesülését együttes feltételként határozzák meg az alapszerződésből feltétlenül nem következő fizetési kötelezettségvállalás hatályának a beálltához.

A fenti analógia eredményeként a megállapodás IV.3. pontjában – a IV.1. és IV.2., illetve utóbbin keresztül a II.1.1.2. pontban foglaltakra visszautalással – meghatározott feltételek együttes bekövetkezése hiányában az alperesi fizetési kötelezettségvállalás nem vált hatályossá, a beruházás más általi befejezése folytán az véglegesen hatálytalan, mely kizárja azt, hogy a felperes a megállapodás alapján teljesítést jogszerűen követeljen.

Eltérő jogi következtetés levonására az sem ad alapot, hogy a felperes a II.1.1.2. pontban rögzített munkavégzés elmaradása okaként szerződésszegésre hivatkozott, konkrétan arra, hogy a IV.1. pontban foglalt kötelezettségét az alperes késedelmesen teljesítette. Rámutat a Fővárosi Ítélet arra, hogy az elsőfokú bíróság ezen szerződésszegés hiányát állapította meg, a korábban már kifejtettek szerint az ítélet e körbeni jogi indokolása fellebbezéssel nem vitatott, továbbá a felperesi jogelőd által vállalt munkavégzés megkezdésének előfeltételeként – a megállapodás III.1. pontjában foglaltakat értelmezve – a jogerős fennmaradási engedély kivitelező által történő kézhezvételét és nem a 4.200.000 forint pótmunkadíj kifizetését határozták meg.

Amennyiben a felperesi jogelőd a megállapodásban vállalt munkákat elvégezte volna, vagy azok az alperes érdekkörébe eső okból nem valósulhattak volna meg, illetve a munkavégzés ellenére a IV.1. és IV.2. pontokban foglaltaknak az alperes nem tett volna eleget, a felperes a IV.3. pont alapján teljesítést követelhetett volna, ebben az esetben ugyanis az alperes magatartása a rPtk. 4. § (4) bekezdésébe ütközne, mely szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat.

Mindezért a megállapodás IV.3. pontjára alapított kereseti kérelem teljes elutasítása indokolt, az elsőfokú bíróság keresetnek részben helyt adó döntése téves.

A fellebbezés korlátai között eljárva csupán megjegyzi a Fővárosi Ítélet, hogy a megállapodás IV.3. pontjára alapított igény fent kifejtettek szerinti alaptalanságából nem következik a pótmunkavégzés ténye alapján történő igényérvényesítés kizártsága, az, hogy a 4.200.000 forint kifizetésével ki nem egyenlített pótmunka díja iránt a felperes követeléssel lépjen fel. Az utóbbinak feleltethető meg a 3.868.788 forint és járulékai megfizetése iránti kereseti kérelme, melyet az elsőfokú bíróság – fellebbezés, csatlakozó fellebbezés hiányában – jogerősen elutasított, így az e körbeni döntés felülbírálatára, az alperes ezen követeléssel összefüggő fellebbezési érvelése megalapozottságának a vizsgálatára a jogorvoslati eljárásban nem nyílt mód.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – annak nem fellebbezett részét nem érintve, és a megváltozott pernyertességre tekintettel az elsőfokú perköltség viselésére is kiterjedően – a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes az eredményes fellebbezése folytán az elsőfokú eljárásban teljes egészében pernyertesnek minősül, így a perköltség viselésére vonatkozó, a rPp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásával meghozott ítéleti rendelkezés is felülbírálatra szorult.

A felperes legmagasabb összegű követelése 28.895.735 forint (2012. február 27-én kelt keresetlevél), ezen pertárgyérték alapulvételével a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alkalmazásával nettó 1.066.870 forint jogi képviselési munkadíjat tartozik az alperesnek megfizetni, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.500.000 forint kereseti illeték teljes egészébeni megfizetésére köteles a Magyar Államnak külön felhívásra.

A Fővárosi Ítéltábla a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú perköltsége megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alkalmazásával, mérlegeléssel, a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan, 100.000 forint jogi képviselési munkadíjban határozott meg, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 536.000 forint jogorvoslati illeték Magyar Állam javára, külön felhívásra történő megfizetésére.

Budapest, 2018. december 4.

. Kurucz Zsuzsánna s. k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.
előadó bíró

. Felker László s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Szigeti Krisztina
tisztviselő